

той самъ възлѣзълъ на самыя върхъ на Кармилскѣ-тѣ горѣ, и тамъ ставши на колѣнѣ, ся молилъ. Молитва-та на праведника е силна прѣдъ Бога. Веднага ся подигнѣлъ силентъ вѣтръ, небо-то ся покрыло съ черны облацы, плиснѣлъ пороентъ дѣждъ и напоилъ земѣ-тѣ.

Кога ся научила Іезавель, за избіеніе-то на жрецы-тѣ Вааловы, закледа ся, да пролее крѣвь-тѣ на Іилѣ сѣщо така, както была пролита тѣхна-та; но Господь го запазилъ отъ мщеніе-то Іезавелино; Св. Пророкъ ся удалилъ въ Аравіѣ.

ГЛАВА LXXVII.

Пророкъ Іилія при горѣ Хоривъ.

Св. Іилія живѣялъ нѣколко время въ Аравіѣ, при горѣ Хоривъ, въ една пещерѣ. Тамъ той со сѣрдечнѣ печаль мыслилъ често за то, гдѣто десять-тѣ колѣна Израилевы забравили истиннаго Бога, съборили неговы-тѣ жертвенници и избили пророцы-тѣ, които неспрѣмѣнно бы погынали всичкы до единъ, ако не бы Авдій спасилъ нѣколко отъ нихъ. Като хранилъ толкось печалны мысли въ сѣрдце-то си, Св. Іилія излѣзълъ изъ пещерѣ-тѣ; Богъ му повелѣлъ да прѣдстане прѣдъ него на горѣ-тѣ. Той ся запрѣлъ при входа на пещерѣ-тѣ, и веднага ся повдигнѣлъ вихрь, който покрѣщялъ горы-тѣ; но нѣмало Бога въ тойзи вихрь; Іилія не чувствувалъ близость Божіѣ въ бурѣ-тѣ. Пламenny свѣткавицы раздирали облацы-тѣ; но Бога нѣмало и въ свѣткавицы-тѣ. Земя-та ся потрѣсила; но Бога нѣмало и въ землетрясеніе-то. Буря-та прѣминѣла, повѣялъ прохладентъ вѣтръ, и тукъ, въ тихо-то вѣяніе, печално-то сѣрдце пророково почувяло близость-тѣ на Божество-то. Той покрѣлъ главѣ-тѣ си, излѣзълъ изъ пещерѣ-тѣ и бесѣдовалъ съ Бога. Богъ успокоилъ ревностныя му духъ, като му казалъ, че и въ Израилско-то царство, гдѣ Іилія не намираль ис-